

Sikkerheden om opstandelsen

”Men Gud har hjulpet mig indtil i dag, og derfor står jeg her og vidner for både små og store. Jeg siger intet ud over det, som profeterne og Moses sagde ville ske – at Messias ville lide og som den første opstå fra de døde bringe budskabet om lys til sit eget folk og til hedningerne.”

Apostlenes Gerninger 26:22,23

Sikkerheden om opstandelsen er et af de meget fremtrædende temaer i Bibelen, og sådan bør det også være, ellers ville Guds løfter være uden virkning. Men det er først nødvendigt at forstå dødens natur fuldt ud, hvis man skal forstå, hvorfor der skal være en opstandelse af de døde. Bibelen fortæller os, at døden er en tilstand af glemsel – ikke-eksistens. (Prædikeren 9:5,6,10). Da det perfekte menneske Adam syndede, pådrog han sig syndens straf, som var døden (1. Mosebog 2:17; Romerbrevet 5:12; 6:23). Dødens tilstand blev beskrevet af Gud

på denne måde: "I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden, for af den er du taget; for du er støv, og til støv skal du vende tilbage." (1. Mosebog 3:19). Der var ingen omtale af et liv efter døden eller af en "sjæl", der ikke var underlagt døden.

Adam var dømt til at forsvinde for evigt, hvis det ikke havde været for Guds kærlighed og barmhjertighed, som kom til udtryk gennem Jesu liv, død og opstandelse. Hans opstandelse var en garanti for, at Guds plan om en opstandelse for alle ville blive virkelighed. Apostlen Paulus sagde i sin prædiken på Areopagus, at Gud "har fastsat en dag, hvor han vil dømme verden retfærdigt ved den mand, han har udpeget, og han har givet alle mennesker sikkerhed for dette ved at oprejse ham fra de døde." Apostlenes Gerninger 17:31

Jesu opstandelse er nødvendig

Det var af afgørende betydning i Guds plan, at Jesus døde som genløsningsbetaling for Adam, men det var lige så nødvendigt, at han opstod fra døden. En død Kristus eller Messias ville ikke være i stand til at opfylde de vidunderlige løfter i Guds ord, som f.eks. dem, der findes i Esajas 9:6-7: "For et barn er født til

os, en søn er givet os, og herredømmet for en vil være på hans skuldre, og hans navn vil være: Vidunderlig, Rådgiver, Den mægtige Gud, Den evige Fader, Fredsfyrsten. Hans herredømme og fred vil vokse uden ende." Disciplene forventede, at dette løfte ville blive opfyldt under vor Herres jordiske tjeneste, og derfor var de så modløse og fortvivlede, da Jesus døde på korset. De forstod ikke, at dette var en del af den himmelske Faders plan.

På den første dag i ugen, den tredje dag efter at Jesus blev korsfæstet, viste han sig for to af sine modløse disciple, som var på vej til Emmaus. (Lukas 24:1,21). De troede, at han var en fremmed. Mens de talte sammen, irettesatte han dem mildt for ikke at have forstået denne vigtige del af Herrens plan og sagde: "I tåber og langsomme af hjertet til at tro alt det, som profeterne har sagt! Skulle Kristus ikke lide disse ting og gå ind til sin herlighed? Og han begyndte med Moses og alle profeterne og forklarede dem i alle skrifterne det, der vedrørte ham." (Lukas 24:25-27). I løbet af de følgende fyre dage kom disciplene til at acceptere og tro på, at Jesus var opstået fra de døde, men det var først efter pinse, da Helligånden kom over dem (), at de fuldt ud forstod opstandelsens betydning i Guds

forsoningsplan. Dette blev demonstreret i Peters prædiken, som er nedskrevet i Apostlenes Gerninger 2:14-36.

Ordet opstandelse findes ikke i Det Gamle Testamente, men læren undervises i mange klare udsagn i Skriften. I Job 14:13-15 læser vi: "Åh, at du ville skjule mig i graven, at du ville holde mig hemmelig, indtil din vrede var forbi, at du ville fastsætte en bestemt tid for mig og huske mig! ... Du vil kalde, og jeg vil svare dig; du vil have lyst til det, dine hænder har udført." Profeten Esajas skrev: "Dine døde skal leve, sammen med min døde krop skal de opstå. Vågn op og syng, I, der bor i støvet, for jeres dug er som duggen på urterne, og jorden skal udstøde de døde." (Esajas 26:19). Profeten Hosea skrev: "Jeg vil betale dem en genløsningsbetaling fra gravens magt, jeg vil frelse dem fra døden: O død, jeg vil være din plage, o grav, jeg vil være din undergang." Hosea 13:14

Løftet til Abraham

Den absolutte sikkerhed for en opstandelse blev illustreret for os i en hændelse, der krævede en opstandelse for at et guddommeligt løfte kunne blive meningsfuldt. Vi taler om Guds løfte til Abraham, som

er nedskrevet i 1. Mosebog 22:15-18. Man vil huske, at Gud havde lovet Abraham en søn, som skulle fødes af Sara (1. Mosebog 17:19). Abraham havde ventet mange år på, at dette løfte skulle opfyldes, for det var gennem dette afkom, at alle de andre løfter, Gud havde givet ham, skulle opfyldes. Men beretningen fortæller os, at da Isak var en ung mand, bad Gud Abraham om at ofre sin søn som et brændoffer (1. Mosebog 22:1-2). Abrahams tro på Guds løfter var så stor, at han troede, at Gud ville oprejse Isak fra de døde, hvis det var nødvendigt, for at opfylde dem.

Denne tillid kom til udtryk i Abrahams ord til dem, der blev efterladt ved foden af bjerget, da han instruerede de unge mænd: "Bliv her med æslet, så går jeg og drengen derhen og tilbeder og kommer tilbage til jer" (vers 5). Apostlen Paulus bekræfter denne tanke i Hebræerbrevet 11:17-19: "Ved tro ofrede Abraham, da han blev prøvet, Isak, og han, som havde modtaget løfterne, ofrede sin enbårne søn, om hvem det var sagt: I Isak skal dit afkom kaldes, idet han regnede med, at Gud var i stand til at oprejse ham, selv fra de døde, hvorfra han også modtog ham i en , som et billede." Vi bemærker, at i dette billede blev Gud repræsenteret i Abraham, og

Jesus blev repræsenteret i Isak. Alle Guds løfter til verden var centreret i Jesus. Det var nødvendigt for Jesus at leve, hvis han skulle opfylde disse løfter, ved at oprejse ham fra de døde.

Saddukæerne troede ikke på opstandelsen. De forsøgte at fange Jesus i en fælde ved at opfinde en absurd situation, hvor en kvinde var gift med syv afdøde mænd. Spørgsmålet til vores Herre var: I hvilket rige vil hun være gift? Jesus svarede: "I tager fejl, fordi I ikke kender Skriften eller Guds kraft. For i opstandelsen gifter de sig ikke og bliver ikke gift, men er som Guds engle i himlen." (Mattæus 22:23-30). Jesus påpegede blot, at der ikke ville være ægteskab i Guds rige, og at den situation, som saddukæerne havde opfundet, derfor var meningsløs. Jesus så imidlertid en mulighed for at påpege fejlen i saddukæernes lære, da han sagde: "Men hvad angår de dødes opstandelse, har I ikke læst, hvad Gud har sagt til jer: 'Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud'? Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes." vers 31,32; 2. Mosebog 3:6

Saddukæerne vidste, at patriarkerne havde været døde i århundreder, og de indså også, at Jesus vidste dette. De var tvunget til at erkende, at hvis Gud var sand og pålidelig, måtte Abraham, Isak og Jakob

bringes tilbage til livet, hvis de igen skulle nyde dette lovede forhold til Gud.

En profet som Moses

I 5. Mosebog 18:18-19 gentog Moses Guds ord til ham om det rige, der vil fungere under en ny mægler og en ny pagt. "Jeg vil oprejse en profet blandt deres brødre, ligesom dig, og jeg vil lægge mine ord i hans mund, og han skal tale til dem alt, hvad jeg befaler ham. Og det skal ske, at den, der ikke vil lytte til mine ord, som han taler i mit navn, vil jeg kræve det af ham."

Apostlen Peter anvender i Apostlenes Gerninger 3:21-26 denne profeti fra Moses på riget, idet han kalder det "tiden for genoprettelse af alle ting" og siger, at denne vidunderlige tid er blevet forudsagt af Gud gennem alle hans hellige profeter siden verdens begyndelse. Derefter mindede han sine tilhørere om den oprindelige profeti om genoprettelse, som Moses havde udtalt. Peters vidunderlige prædiken blev holdt på en af templets verandaer. Blandt tilhørerne var tempelkaptajnen og saddukæerne. Da Peter afsluttede sin prædiken med denne erklæring: "Til jer først har Gud, efter at have oprejst sin Søn

Jesus, sendt ham for at velsigne jer, ved at vende hver enkelt af jer bort fra hans ugudelighed," blev kaptajnen og saddukæerne vrede. De var vrede, fordi Peter hævdede, at Jesus var oprejst fra de døde, og at alle, der var i deres grave, gennem ham ville opstå for at drage fordel af "tiden for genoprettelse". Beretningen fortsætter: "Og mens de talte til folket, kom præsterne og tempelkaptajnen og saddukæerne over dem, fordi de var vrede over, at de underviste folket og forkyndte opstandelsen fra de døde gennem Jesus." Apostlenes Gerninger 4:1,2

Profetiske træk ved lovpagten

I Skriften fortælles vi, at mange træk ved den lovpagt, der blev givet til Israels nation, forudskygger fremtidige begivenheder. (1 Korinther 10:11; Hebræerne 10:1). Vi ser, at dette især gælder det treogtyvende kapitel i Tredje Mosebog, som var en del af loven. I dette kapitel gav Herren Moses en instruktion om de højtider, som nationen skulle overholde. Den fjortende dag i den første måned skulle de slagte påskelammet, og den femtende dag skulle de fejre det syv dage lange usyrede brøds fest. (2. Mosebog 12:6; 3. Mosebog 23:5,6). Israelitterne drog ud af Egypten "den femtende dag i den første måned, dagen efter påsken". (4 Mos 33:3). Efter at

de var kommet ind i deres land og havde høstet korn, pålagde Herren Moses, at de skulle udføre en yderligere ritual. Vi læser: "Når I kommer ind i det land, jeg giver jer, og høster dets afgrøde, skal I bringe en neg af jeres førstefrugter til præsten. Og han skal svinge neget for Herren, for at det kan blive accepteret for jer: på dagen efter sabbatten skal præsten svinge det." (3. Mosebog 23:10,11). Den "sabbat", der nævnes her, var den hellige sammenkomst, der markerede den første dag i det usyrede brøds fest.

Som en del af ritualet gik præsten ud på markerne, udvalgte det modne korn, samlede en bundt og bandt den til en neg. Han vendte tilbage og svingede neget foran Herren ved alteret som et offer af høstens første frugter. Denne handling markerede begyndelsen på kornhøsten, som skulle vare halvtreds dage. vers 15,16

Denne del af højtiden var på forunderlig vis profetisk i Jesu tilfælde. Det var Jesu pligt at overholde lovens detaljer til punkt og prikke. Den fjortende dag i måneden Nisan begyndte ved solnedgang, og kort efter midnat blev Jesus arresteret i Getsemane Have og overgivet til Kajafas og derefter til romerne

(Mattæus 26:47-75; 27:1-26). I Markus' beretning står der, at han blev korsfæstet i den tredje time, ca. kl. 9.00, stadig den fjortende dag i nisan. Jesus hang på korset indtil den niende time, ca. kl. 15.00, og døde. (Markus 15:25-37). Jesus døde således samme dag, den 14. nisan ifølge jødisk tidsregning, som Israels påskelam blev slagtet. Paulus bekræfter denne sammenhæng ved at sige: "Kristus, vores påskelam, er blevet ofret for os." 1 Korinther 5:7

Jesu lig blev lagt i en grav før solnedgang den fjortende dag i nisan. (Lukas 23:53-55). Liget lå i graven hele den næste dag, fra solnedgang til solnedgang, som var sabbatten eller den femtende dag i nisan. (vers 56). Så meget tidligt om morgenen – den første dag i ugen, eller den sekstende dag i nisan – kom kvinderne til graven og opdagede, at Jesus var opstået fra de døde. (Lukas 24:1-6; Markus 16:1-6). Således blev Jesus den "første frugt" af den åndelige høst og den "første frugt af dem, der sov" i døden – det vil sige den første frugt af opstandelsen. (1 Korinther 15:20). Vi kan forestille os den jødiske præst, der udførte ritualet med at svinge neget for Herren tidligt om morgenen på den sekstende dag i Nisan, samtidig med at Jesus opfyldte loven ved at opstå fra de døde.

Paulus' detaljerede vidnesbyrd

I apostlen Paulus' tid var der, ligesom i vores tid, skepsis over for de døde opstandelse. For at imødegå dette skrev han det femtende kapitel i 1 Korintherbrevet for at vise, at den lovede opstandelse var en væsentlig og integreret del af Guds frelsesplan. I kapitlets indledende vers minder Paulus menigheden i Korinth om, at det budskab, han forkyndte dem, var evangeliet [græsk: et godt budskab], og at den første og vigtigste del af dette budskab var Jesu død og opstandelse. "For jeg har først og fremmest overleveret jer det, som jeg også har modtaget, nemlig at Kristus døde for vores synder i overensstemmelse med Skrifterne, og at han blev begravet, og at han opstod på den tredje dag i overensstemmelse med Skrifterne." 1 Korintherbrev 15:3,4

Apostlen fremstiller derefter Jesu opstandelse som en kendsgerning, fordi han blev set af apostlene og derefter af mere end fem hundrede brødre, hvoraf de fleste stadig var i live på det tidspunkt, hvor Paulus skrev. Endelig blev den opstandne Herre set af Paulus selv på vejen til Damaskus (vers 5-8). I vers 12-19 viser Paulus, at hele læren om opstandelsen

hænger sammen med Jesu opstandelse, og fordi han blev oprejst, vil alle, der er i deres grave, også blive oprejst fra de døde. Hvis Jesus ikke var blevet oprejst, ville alle – selv hans disciple og tilhængere – stadig være i deres synder. For selvom Jesus døde for at tage Adams plads i døden, var det nødvendigt for ham at leve igen, for at han kunne træde frem for Guds ansigt og fremlægge værdien eller fortjenesten af sit genløsningsbetaling for den guddommelige retfærdighed.

Apostlen afslutter denne del af sin argumentation med at sige: "Men nu er Kristus opstået fra de døde og blevet den førstefødte af dem, der sov. For ligesom døden kom gennem mennesket [Adam], kom også opstandelsen fra de døde gennem mennesket [Jesus]. For ligesom alle dør i Adam, så skal alle også gøres levende i Kristus", det vil sige, at alle vil få mulighed for gennem lydighed at opnå evigt liv. (vers 20-22). Opstandelsen vil ske efter en fastlagt plan, fortsætter Paulus: "Hver i sin rette rækkefølge, først Kristus som førstefrugt, derefter dem, der tilhører Kristus, i hans nærhed." (vers 23) Kristus betyder salvet, og apostlen siger, at de salvede, der følger i Jesu fodspor, vil opstå først. Dette er logisk og rimeligt, da de vil blive forbundet med Jesus i riget som konger og præster. (Mattæus

19:28,29; Åbenbaringen 20:6). Derefter vil rigets undersætter, alle dem, der er i deres grave, komme frem fra graven, så de kan få en mulighed for liv. Johannes 5:28,29

Kødelige legemer og åndelige legemer

Derefter siger Paulus: „Men nogle vil sige: Hvordan opstår de døde, og med hvilket legeme kommer de? ... Det, du sår, sår du ikke det legeme, der skal blive, men et nøgent korn, det kan være hvede eller et andet korn: Men Gud giver det et legeme, som det har behaget ham, og hvert frø sit eget legeme. Alt kød er ikke det samme kød, men der er én slags kød af mennesker, et andet kød af dyr, et andet af fisk og et andet af fugle. Der er også himmelske legemer og jordiske legemer, men de himmelske legemers herlighed er én, og de jordiske legemers herlighed er en anden. Der er én herlighed for solen, en anden herlighed for månen og en anden herlighed for stjernerne, for én stjerne adskiller sig fra en anden stjerne i herlighed. Således er det også med de dodes opstandelse. Det sås i forfald, det opstår i uforgængelighed; det sås i vanære, det opstår i herlighed; det sås i svaghed, det opstår i kraft; det sås som et naturligt legeme, det opstår som et

åndeligt legeme. Der er et naturligt legeme, og der er et åndeligt legeme. 1 Korintherbrev 15:35-44

I denne udtalelse fra apostlen Paulus bruges flere illustrationer, som alle peger på det faktum, at der i opstandelsen vil være mere end én slags krop, nemlig dem med kødelige kroppe og dem med åndelige kroppe. Den slags krop, som hver enkelt person vil få, afhænger af, hvad der sås i døden. Det "det", som apostlen taler om i vers otteogtrediv, er den personlighed eller karakter, som den enkelte udvikler i dette liv. Langt størstedelen af menneskeheden vil have en karakter, der er bedst egnet til et liv her på jorden. De vil derfor have en krop af kød. I riget vil jorden være et herligt sted at bo, og de, der opnår evigt liv her på jorden, vil prise Gud i al evighed for hans nåde og velsignelse.

Men i den nuværende tid, siden pinse, har nogle lært om en højere bestemmelse for livet, som er blevet mulig gennem Jesu blod. Som svar på opfordringen til at følge i hans fodspor opfordres de til at omforme deres sind og kærlighed fra jordiske ting og rette dem mod åndelige ting. (Romerne 12:1,2; Kolossenserbrevet 3:1-3). I løbet af deres kristne vandring forvandler disse mennesker deres sind ved at studere Guds ord. Ved at anvende dets principper

i deres liv i en sådan grad, at de udvikler et åndeligt sind, som er den karakter, de sår i døden, vil disse modtage et åndeligt legeme i opstandelsen.

Apostlen afslutter sin forklaring af opstandelsen med at sige, at de, der opstår til en åndelig natur, får udødelighed. "For det forgængelige skal iklæde sig uforgængelighed, og det dødelige skal iklæde sig udødelighed. Når det forgængelige har iklædt sig uforgængelighed, og det dødelige har iklædt sig udødelighed, da skal det ord, der er skrevet, gå i opfyldelse: Døden er opslugt af sejr." (1 Korinther 15:53,54). Tanken i teksten er, at når det nuværende tidsalders arbejde er fuldført, og alle dem, der skal være af guddommelig natur, er opstået, så vil profetien i Esajas 25:6-10, som Paulus citerede delvist, gå i opfyldelse. Dette er en profeti om riget og de velsignelser, der vil strømme til menneskeheden, når de vender tilbage fra jordens støv i opstandelsen.

"Han [Gud] vil opsluge døden i sejr, og Herren Gud vil tørre tårerne af alle ansigter, og han vil fjerne sin folks skam fra hele jorden, for Herren har talt det. Og på den dag vil man sige: Se, dette er vores Gud, vi har ventet på ham, og han vil frelse os; dette er Herren, vi har ventet på ham, vi vil glæde os og juble

over hans frelse.” (Esajas 25:8,9). Lad os derfor glæde os over visheden om opstandelsen, som profeterne, Jesus og de trofaste apostle har talt om. Pris Gud for denne forståelse!